

[N. P. Jensen.]

Art. Den anvendes ved de nuværende Forsikringspræmier og i det hele taget i et overordentlig stort Antal Tilfælde, ogsaa af dem, der i øvrigt ivrer imod Forsikringspræmien som saadan, og som vil kalde det en Beskatning. Det tillægger jeg ikke overdreven stor Betydning. Spørgsmaalet er, paa hvilken Maade bærer Folk det lettest. For dem, som har Raad til det under hvilken som helst Form, kan det være ret ligegyldigt. Men jeg tror alligevel, at Præmiesystemet er det bedste; det er det, der svarer bedst til Forholdet.

Men jeg har paa den anden Side heller ikke noget at indvende imod, at man tager Tanken op om, at der ved Siden af en Forsikringspræmie ydes en vis Del af det Beløb, som nu en Gang skal til, som en Art Tillæg i Forhold til vedkommendes Formue- og Indkomstskat eller Indkomstskat, hvad det nu maatte blive; jeg kunde tænke mig Præmiebetalingssystemet kombineret hermed, særlig fordi vi utvivlsomt derigennem ogsaa vil kunne opnaa en udvidet Basis for Ydelserne. Thi det er klart, at vi vil faa fuld Brug for alle de Penge, vi kan faa. Og det forekommer mig i og for sig ikke, at der kan være noget i Vejen for, at man lader de mere velhavende betale en Del af Kontingentet efter Formue og Indkomst; hvor stor en Del efter Præmie og hvor stor en Del efter Indkomst, skal jeg ikke blande mig i; det ligger ikke for. Jeg finder, at Præmien er det mest korrekte Udgangspunkt, men har intet imod en saadan Kombination.

Lad mig samtidig nævne et andet Punkt for Nydernes Vedkommende. Det gælder om, som jeg stadig vender tilbage til — og det er en Ting, jeg har givet mig af med Gang paa Gang gennem Aarene — det gælder om at faa Basis for Yderne udvidet saa stærkt som muligt og paa den anden Side at faa Nydernes Antal indskrænket, for at man herigennem kan naa til det gunstigste Forhold mellem dem, som skal yde, og dem, som skal nyde. Lad mig gaa ud fra, at samtlige 65-aarige i ren Almindelighed vilde have Ret til den Alderdomsforsørgelse, der er Tale om, eller det Folkeforsikringsbeløb, der kunde være Tale om, saa skulde der for mig intet være i Vejen for, at man tilføjede — lad os tænke os, at det var en 500—600 Kr., eller hvor meget man nu var i Stand til at yde —: Der er Folk, for hvem disse 500 Kr. intet har at betyde, eller i alt Fald saa lidt at der ingen Grund er til at udbetale dem dette Beløb, altsaa faar de det ikke. Hvor stor en Del af Befolkningen over 65 Aar dette

vilde gælde for, aner jeg ikke. Jeg tvivler om, at der overhovedet er noget statistisk Materiale, hvorefter det fremgaar. Men at det dog ikke er en helt uvæsentlig Del, anser jeg for givet. Nu kan man maaske nok sige, at det vilde være et Brud paa Princippet, at de, der i deres 65de Aar har en eller anden større Indtægt — lad os sige 10 000 Kr., eller hvor meget man nu vilde sætte, maaske vi kunde gaa meget dybere, det skal jeg ikke opholde mig ved — ikke skulde nyde deres Rente. Vi kunde der ved opnaa at spare nogle Penge til Fordel for dem, der trænger haardest, og det er i Virkeligheden ikke noget Brud paa det Princip, som Folkeforsikringstanken arbejder med. Thi det, vi ønsker at forsikre os imod gennem en Folkeforsikring, det er jo ikke Alderdommen som saadan, og det lader sig heller ikke gøre. Nej, det, vi ønsker at forsikre os imod, det er en fattig Alderdom, saaledes at man altsaa, hvis den skulde komme, kan faa det lille beskedne Beløb til Hjælp, som Talen er om her. Naar det altsaa kun er den *fattige* Alderdom, man sikrer sig imod, saa skulde der dog heller ikke være noget i Vejen for, logisk set, om de, der ikke er fattige, ikke fik Forsikringen udbetalt. Hvis en Mand staar med en ret klækkelig Indtægt paa den Tid, da han passerer 65 Aars Alderen og altsaa er berettiget til at faa Forsikringsbeløbet udbetalt, kan jeg godt tænke mig at gaa med til at sige, at saa skal han ikke have det. Men saa kan det meget godt tænkes, at den samme Mand ved en eller anden Katastrofe kunde blive trængende, komme ned under den Kapitalgrænse, der fastsættes, f. Eks. naar han er 69—70 Aar gammel, altsaa nogle faa Aar efter, og saa skulde selvfølgelig hans Ret til at oppebære Beløbet træde i Kraft med det samme. Med andre Ord, jeg betragter det i første Linie som en Forsikring mod en *fattig* Alderdom, og først naar Fattigdommen træder i Forbindelse med Alderdommen, Alderen over de 65 Aar, vil jeg anse det for korrekt at udbetale det Beløb, som Talen maatte være om.

Nu har jeg berørt de Hovedtanker, som jeg mener maa lægges til Grund for Forsikringen. Først og fremmest skal vi altsaa have den bredest mulige Basis i Sammenligning med Antallet af Nydere. Lad os se paa den nuværende Befolkningssammensætning. Over 65 Aar er kun en 7 pCt. af Befolkningen, som den er sammensat den Dag i Dag. Den Tanke, jeg er inde paa, er altsaa, at de resterende 93 pCt., eller lad os med et rundt Tal sige de $\frac{9}{10}$ af